

Útěk

„Takže tys chodil na základní školu na Cihlářské?“ zeptala se Ivoše paní učitelka další hodinu. Aha, tak už tomu rozumím. Proto zástupkyně nechtěla, aby Ivoš říkal, odkud je. Všichni přece víme, že do školy na Cihlářskou chodí děti ze čtvrti na Cihlářce, kde jsou ošklivě otlučené domy, spousta křičících dětí, děsná špína a odpadky na ulicích a nesmíme si tam chodit hrát. Ivoš na to jen pokrčil rameny.

„Pověděl bys nám, co jste se tam učili o přísudku?“ chtěla vědět paní učitelka dál. Ivoš váhavě vstal a dolouдал se k tabuli. Neřekl jako obvykle nic.

„No, tak co to je přísudek?“ Ivoš nic. Marek vedle mě už už otevřel pusku, ale pak si asi vzpomněl na Aničku a nenapověděl mu.

„Dělali jste vůbec větný rozbor?“ ptala se paní učitelka. Ivoš nic.

„Ivoši, přinesl bys mi svou učebnici a ukázal, kde jste skončili?“ požádala ho. Ivoš zalistoval knížkou, ale nepodařilo se mu to najít.

„Tak se posad,“ ukončila zkoušení paní učitelka s povzdechem.

„On nedostal žádnou známku?“ divil se o přestávce Albert. „To se teda má,“ dodal závistivě, protože jemu v žákovské knížce přibyla nová trojka.

„Já ti na známky kašlu,“ odsekl Ivoš a zaryl kružítkem do lavice.

„Hele, Ivoši, ty lavice jsou nové. Je škoda je ničit,“ připomněla mu Anička. Ivoš vyskočil ze židle a přešel všechny zlým pohledem:

„A víš co? Ty se běž taky vycpat!“ vykřikl na ni. Albert udělal krok vpřed, jako by chtěl Aničku bránit. V tom okamžiku do něj ale Ivoš strčil a smýkl s ním o zem. Jenže Albert se nedal. Když padal,

chytil Ivoše za tričko, a tak na parketách skončili oba. Ivoš nahoře a Albert vespod.

„Necháš ho?!“ ječí Anička a pokouší se Ivoše z Alberta sundat. Bere ho za rameno a chce ho odtláčit pryč, jenže než to stihne udělat, Ivoš jí podráží nohy.

„Pozor! On mlátí holku!“ křičí někdo za námi a s rozběhem Ivoše nakopne. Ten zaře vzteky a nějak se mu podaří vstát. Jakmile stojí, začne kopat do Alberta, Aničky i Jonáše a Marka, který se už taky válí na zemi.

„Co se to tady děje?!“ To zařvala naše třídní učitelka. Nevím, jestli jsem ji někdy předtím slyšel takhle křičet. Kluci i Anička se zvedli a oprášili si kalhoty. Anička tedy sukni. Paní učitelka se

pokoušela zjistit, co se vlastně stalo a kdo si začal. Jenže každý říkal něco jiného, takže nakonec dostali zvláštní úkol jako trest všichni, dokonce i Anička.

„Kvůli tobě budu psát cvičení navíc!“ zlobil se Marek na Ivoše. Ten na něj ukázal neslušné gesto a práskl za sebou dveřmi.

„Co si o sobě myslíš?“ podivil se Albert. „A kam pořád chodíš, vždyť zvoní?“

Paní učitelka pro něj poslala nás tři.

„Stejně bude na klučičích záchodech!“ tipoval Albert. Nebyl. Našli jsme ho až v šatně. Ivoš tu seděl a kousal do svačiny. Namazaný chleba ve fialovém ubrousku s kytičkami. Byl mi nějak povědomý.

„To je ale Lidčina svačina, ne tvoje!“ podotkla Anička. „Vždycky mívá takový chleba!“

Tak tohle mě tedy našťvalo. Ráno byl zlý na Aničku, a teď ještě krade svačiny! Než jsem stihl domyslet, Albert k němu skočil a chytil ho za tričko pod krkem.

„Kdes vzal ten chleba?“ zeptal se přísně. Ivoš polkl sousto, které měl v puse.

„Nikde. Víš co? Sežer si ho!“ vykřikl, hodil nedojedenou svačinu na lavici, vytrhl se Albertovi, odstrčil mě a zmizel.

„Tohle bychom měli asi ohlásit,“ poznamenal Albert.

„Žádný chyták. Jsou takové způsoby. Když se k tobě někdo nechová fér, můžeš se bránit. Jenže ne tak, jak to děláš ty. Když tě třeba někdo urazí, nesmíš ho kvůli tomu hned praštit do nosu, až mu teče krev.“

Povzdechl jsem si.

„Podívej, všimla jsem si, že ty se začneš prát, když ti někdo něco nepěkného řekne,“ pokračovala.

„Jo, to začnu. Protože to, co mi říkají, je hnusný.“

„Jenže přiměřená sebeobrana proti zlým slovům jsou zase jiná slova, a ne rány. Nezkusil jsi jim někdy odpovědět nějak podobně?“

„To nejde.“

„Proč?“ chtěla vědět Lenka.

„Protože oni mají pravdu. Tak to je. Když mi řeknou, že jsem ňouma, je to pravda, protože jsem ňouma. A když mi říkají, že mám hnusný tričko, tak je to taky pravda. A já nemůžu nic říct, protože ten, kdo mi to říká, má samý jedničky a suprový nový tričko.“

Lenka se tvářila zamyšleně. „Myslíš, že máš opravdu hnusné tričko?“ zeptala se pak.

„Je starý a není značkový,“ odpověděl jsem.

„A co ještě můžeš říct o svém tričku?“

„Koupila mi ho máma.“

„A myslíš, že ti máma chtěla koupit ošklivé tričko?“

„Ne. Neměla peníze na lepší. A bylo to už dávno. Od té doby ho mockrát vyprala, a tak je vytahané. Ale měl jsem ho rád.“

„No vidíš. Takže co kdybys těm, kdo se ti smějou, odpověděl, že ty máš to tričko rád a jim do toho nic není?“

„To by asi šlo. Jenže tohle já sám nikdy nedokážu vymyslet.“

„To nevádí. Budeme to spolu trénovat.“

A tak jsme trénovali vymyšlení odpovědí na zlé věci, které mi občas někdo říká. Připadalo mi to skvělý. Útočit slovy a větami se dá podobně jako pěstmi a kopáním. A stejně tak se člověk může i bránit.

PRAVIDLA SKUTEČNÝCH NINJŮ

Pravidlo č. 2: Přiměřená a nepřiměřená obrana

Každý má právo se bránit, když na něj někdo zaútočí, ale tato obrana by měla být přiměřená útoku. Ne příliš malá, protože ta by nestačila, ani přehnaně velká, aby se z obrany nestal útok. To znamená, že když vás někdo urazí, nemůžete ho za to například zastřelit. Když na vás někdo útočí zlými slovy, braňte se (pokud možno) také jen slovy. Když do vás někdo strčí, není správné ho srazit k zemi a kopat do něj. Stačí ho odstrčit zpět a říct mu, aby toho nechal.

